

LA TUIES

ASBA

— Ves amb compte, nena, que aquestes taques comencen pel vestit i acaben per la família.

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LAS SAETAS DE SEVILLA

O NO HAY NADA COMO LAS HEMBRAS

Esta semana he estado de aquello más ensopecido. Estaba enamorado, ya os lo diré. Figuraos que estaba mochales por una gachí que se llama Carmen Sevilla, que baila en el «Moulin Rouge», y como es más coqueta que Alvaro Refana, a cada momento, sus ojos de fuego me miraban con insistencia (¿Eh, que soy fino cuando conviene?) Aquello eran saetas que la chica echaba sobre mi corazón. Supongo que ya saben ustedes lo que son las saetas de Sevilla...

Iba a declararme, cuando se me acudió hacerle un chiste: ¿En qué se parece una farmacia muy vieja a casa de la Loro? ¿No aciertan? En que potots per aquí, potots per allá... No le hizo gracia y le dije este otro: una cabrita—de las buenas, eh, no os penséis que yo

ahora desbarre—que pierde a su rebaño, ¿qué parecido tiene con una armería? Pues que bala por aquí, bala por allá... Me dijo desaborio y malaje en una pieza. Entonces le hice uno de actualidad. Una poesía mala, ¿en qué se parece a la calle de Cortes? En que tiene mal Metro. Ustedes se piensan que le hizo gracia, ¿no? Pues se quedó como si le hubiera cantado «La Cançó del mistos: Hay para echar el sombrero al fuego, ¡palabra!

Antes que se me olvide, os voy a decir uno de muy bueno. ¿En qué se parecen los políticos a los cigarros de a treinta? En que, aunque se llaman puros, no lo son casi nunca. Un padre que manda a su hija a trabajar al «Edén», ¿en qué se parece a uno que habla mal de los amigos? En que—Ves-canta... El col-

mo de un herrero es tener mal temple.

¿A que no enciertan cuál es el santo de las modistillas? San Jorge, que es patrón de Cataluña. ¿Y el de los corridos? San... tiñá. (Conste que no cobramos nada por el reclamo).

La semana que viene, si me huelga, os haré un artículo hablando de un billete de mil pesetas. ¿Qué decis, que el tema no es interesante? ¿Os parece que un billete de mil pesetas no es un buen fondo?

RUFASTA

Nota de la Redacción.—Esta semana, el señor Rufasta ha escrito un artículo de pocas cuartillas y el muy barra, sin agradecerme el favor que le hicimos el otro día pagándole el vigilante, nos ha dicho que lo hizo el miércoles pasado, de once a doce, y que, claro, siendo una hora tan corta, no podía escribir tan largo. Ya disimularán.

GACETILLAS

Excursión colectiva

Con motivo de la fiesta del 1.º de mayo, la «Sociedad de Arrambadores del distrito IV» ha organizado una excursión colectiva a casa de la Mamá. Precio del ticket: 15 pesetas.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Kar Pato. El pescado que se moja más es el abadejo, porque ¡ba-calao!

Un filólogo. *Mère*, en francés, equivale algunas veces a tia. ¡Usted ya habrá oído hablar de la mère Triz!

Juan Pich. Usted se confunde. Rubens no tenía nada que ver con Rubens Dario.

Naturalista. El aca más dura es el ¡acantilado!

Un enterrador. La escala más fúnebre es la *escala* mortuoria.

DICCIONARIO ALTRUISTA

NOTA DE LA REDACCIÓN: ESTE DICCIONARIO, AL REVÉS DEL DE CALPE, NO ES-PASA Y ESTÁ SIEMPRE AL DÍA. A LOS LECTORES QUE LES INTERESE ENCUADERNARLO, LES RECOMENDAMOS RECORTEN LETRA POR LETRA, PEGUEN LOS RETAZOS SOBRE UN LIBRO EN BLANCO Y TENDRÁN SIEMPRE AL DÍA NUESTRA ENCICLOPEDIA.

OTRA. ESTAMOS PREPARANDO UNAS CUBIERTAS EN PIEL DE CABRITO PARA LA ENCUADERNACIÓN. SE AVISARÁ A DOMICILIO.

ASTA. Cosa que llevan muchos maridos en la cabeza.

BOLA. Información sensacional que publican los periódicos de tanto en tanto.

CALAMIDAD. Locución de distintas acepciones. Ejemplos: una conferencia pública, el viaje de un personaje

ilustre, la aparición de una novela de Hoyos y Vinent, el anuncio de que se van a aumentar las subsistencias...

DIVÁN. Sepulcro de muchas famosas virtudes.

ESPEJO. Aparato muy poco galante con las señoras feas.

FOOT BALL (Jugar al). Procedimiento en boga en Barcelona para que los chiquillos puedan dar la lata por las calles con equidad y aseó.

GOAL. Algo así como si dijéramos «no va más del balompié».

HASTIO. Sensación que se experimenta después de haber leído *La Vanguardia*.

INTIMIDAD. Afecto que sirve para pedir a las mujeres un rato de jolgorio y un duro a los amigos.

JOROBAR. No pagar una cuenta.

KNOCK OUT. Golpe que

si te lo dejas dar, ya has recibido del carpón.

LIMPIA. El que se apodera de lo ajeno honradamente.

LLENO. Una cosa que hace tiempo no se ha visto en el Liceo.

MARTIRIO. Soportar un discurso de Melquiades.

NOVEDAD. Para nosotros, pagar puntualmente al casero.

OMEGA. Marca de reloj muy apreciada por los rancias.

PUNTO. Tiene—diversas acepciones. En gramática se acostumbra poner sobre las *í* y en los círculos aristocráticos sobre las mesas de juego.

QUESO. Olor característico que echan los pies de algunos hombres.

RESPUESTA. Lo que no se acostumbra recibir cuando

se escribe una carta pidiendo dinero.

SASTRE. Persona a quien tenemos un pánico horrible cuantos estamos en esta casa.

TINTA. Una de las cosas que más inútilmente se gastan en este mundo.

UBEDA. Población famosa por sus cerros, a donde suelen irse muchas personas cuando hablan de cualquier cosa.

VISITA. Pretexto para marear a un amigo.

XENIUS. Filósofo contemporáneo, conocido por su mal talante. Le hizo popular la frase: «*La Veu té mal Xenius.*»

YUNTA. En Galicia, un burro y una mujer.

ZINGARA. Nacionalidad que se atribuyen, cuando cantan, muchas cupletistas de Sans y la Bordeta.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Tel. 4650 A.

SURT ELS DIJOUS

El superlatiu

Al «Royal», l'altra tarda, va haver-hi un petit drama.

Mentre En Vidal, el simpàtic cambrer, que serveix amb una cerimóniositat digna d'un chambrlan, abocava el cafè a una penya que s'hi reuneix cada migdia, un senyor va irrumpir violentament, i encarant-se amb un individu que fumava beatíficament un havà, li digué:

— Escolti: vostè va dir l'altre dia que jo era un grandíssim pocavergonya?

— Home — respongué l'interpelat —, grandíssim, grandíssim... Ja sap que jo sóc enemic dels superlatius...

L'energia abans que tot

La Pepeta explicava la seva darrera aventura a un conegut seu.

— Noi! Quin home més perfidiós! Em va seguir fins a casa meua i no se'n volia anar de cap manera!

— Tu el devies obligar a anar-se'n escales avall, oi?...

— Sí... L'endemà, al matí, per por de que no vingúes l'Albert i ens trobés plegats...

De re juridica

A l'Audiència d'una capital propera es va veure l'altre dia el procés contra un subjecte que havia estat detingut per tinència d'útils pel furt.

El processat, que no semblava gens tonto, interrompia freqüentment al Tribunal. El president ja l'havia cridat dos o tres cops a l'ordre.

— És a dir, que sense haver fet res em volen condemnar?

— Naturalment. Les eines que vostè portava eren per a atemptar contra la propietat...

— En aquest cas, si pel sol fet de portar les eines em condemnen per temptativa de furt, poden condemnar-me també per temptativa d'abusos deshonestos... I no hi perdran res, si també condemnen a tots els presents!

Servei a la carta

Diuenge passat, en un bar del carrer Nou, un senyor s'assentà davant una taula i demanà la carta al cambrer.

Aquest, per causes que escapen a la nostra investigació, sentia en aquell moment una violenta picor en un lloc bastant carnis de la seva persona i, de tant en tant, portava la seva mà dreta cap a la banda on es sentia inquietat.

El client, que estava estudiant la carta, ho remarcà:

— Escolti, cambrer! — preguntà —. Que té mo-
renes?

I aquest, que sens dubte havia sentit malament,
respongué tot seriós:

— No ho sé. Ara ho preguntaré a la cuina...

L'hora d'estiu

A la Rambla. En R.b.lt. troba a un amic.

— No saps, noi? Ja sóc pare! Un xicotàs valent
com un atleta!

— Et felicito, noi! I què; va anar tot bé?

— A meravella.

— La teva dona es troba bé?

— Magníficament!

— Va tenir una hora curta?

— Figura't! Va sentir els primers dolors a les
onze de la nit del dia 18...

No es pot jugar amb foc...

— No et pots figurar lo atrevit que és el meu
xicot — deia l'altre dia la Carmeta a una de les
seves amigues d'infància —. Creu-me que mai ho
hauria sospitat...

— I doncs, què et va passar?

— L'altra nit, estàvem festejant al jardí, quan

— Veu? ara és moda ballar així.

— Com? Amb tres cames?

ell em va començar a fer broma, dient que em
volia fer un petó:

— Ai, el murri!

— Jo, que no el creia tan despreocupat, li res-
pone: — A que no ets capaç de fer-ho?

— I ell et va agafar pel mot...

— Oh! Si havés estat només pel mot, menys
mal...

Tot és passar la mà

El senyor B.x.r.s manté els luxes d'una rum-
bista quin nom brilla freqüentment en els rètols
de bombetes del Paral·lel.

L'home n'està molt orgullós i no consent mai
que ningú parli malament d'ella.

— Vaja — deia l'altre dia parlant amb una colla
d'amics —, no diguin que, ballant, a la Nati, ningú
li passa la mà per la cara!

— Això és cert — li respongué un de la penya;
mes, en canvi, ballant hi han hagut molts que li
han passat la mà per... l'esquena!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Les verges folles

TOTES les amigues de la Carlota en tenen la
boca plena de les seves aventures. No hi ha
ball, *soirée*, excursió camperola ni anada a
les carreres on no es sàpiga que la Carlota ha
donat ocasió a algun jove d'aprofitar-se amb ella
de valent.

Ella, de xicot no en té mai, perquè diu que això
de pendre les relacions pel cantó seriós és massa
antiquat. Flirteja amb tothom alhora, amb gran
escàndol de totes les seves coneixences.

No té pare ni mare i viu amb dos germans seus
que no es preocupen més que de satisfer tots els
seus capricis de vicioseta, i així, sense fre ni
deturades, va menant la seva existència alegre
i despreocupada...

— Sembla mentida — deia l'altre dia una antiga
companya seva de tennis — que la Carlota tingui
la mànega tan ampla...

— Oh! — replicà una altra xicota —. Si només
fos la mànega...

SALT PASSER

— De manera, senyoreta, que vostè vol ésser artista? Miri que el camí té moltes dificultats...
— Prou que ho sé, senyor Mestre, però a mi m'han assegurat que si vostè volia obrir-me'l, de seguida faria la carrera.

Res, absolutament res!...

INNEGABLEMENT, en aquest món tots tenim la nostra *planeta*. Lo que és el que ha nascut per cul de sac, ja en pot fer, ja, d'esforços per sobreixir de la pila, que per més que faci i per més que lluiti i es desesperi, la fatalitat no el deixarà sortir del pilot informe de les engrunes. I allà, en el cul del sac, confós en la grisor de la tarregada, farà vida i mort per *in saecula saeculorum*...

Ja es veu que he nascut per pare-pedaç i que estic condemnada a fer d'arregladora de tots els

— A mi tothom em coneix per la «Mamà».
 — Així vostè és, ben mirat, la cèlebre mamà
 de tothom.

trepijocs de les meves amigues. Així que algun d'elles passa una engúnia, ja se sap: cap a veure la Laura, que «ella que és tan entenimentada...» I aquí em tenen vostès, amb els meus vint anys, més alegres que un cascabell, havent de donar conceils fins a senyores casades que quasi em doblen l'edat. Ja els dic jo que n'hi ha un tipl! Però, en fi, què s'hi farà? La *planeta*, no ho dubtin, la *planeta*!...

***

— Senyoreta: hi ha la senyoreta Herminia.

— Fes-la passar, dona; que no ho saps que ella no ha de fer avant-sala?

En la cara li vaig conèixer que n'hi passava alguna.

— I doncs, Herminia, què et porta?

— Res d'alarmant, maca, res d'alarmant. Una nimietat si tu vols, però, abans d'escollir els models de *soirée* de la propera temporada, he volgut venir a consultar-te.

— Mira, precisament estava mirant-me el *Fashion's*. Fixa't en aquesta *sortida* malva amb remats de *renard* i aplicacions or vell. Ha d'ésser preciosa.

— Magnífica... sí... sí...

— I aquest *deshabillé*?... I ara, on tens el cap? Sembla que no estiguis per mi. A tu te'n passa alguna.

■ L'Herminia negà lleument, sense convicció:

— No; no em passa res.

— Doncs, per què has vingut?

— Ja t'ho he dit... per triar...

— No menteixis! Una noia com tu, amb aquests ulls blaus i amb aquests cabelllets rossos com els d'una princeseta migeval, no deu mentir, ho sents?, no deu mentir!

L'Herminia era una vicioseta amb la que havíem intimat molt, i al sentirlesmeves paraules reptadores, però amoroses, deixà caure el seu caparró de nineta damunt la meua espatlla i sospirà fonament.

— Vaja, ja m'ho semblava a mi que no eren els vestits lo que et portava a casa meva. Explica't, reineta, explica't, que la teva Laura sabrà trobar sortida per les teves tribulacions.

Me li vaig acostar amorosa en rondant-li la cintura i, amoixant-li carinyosa el seu magnífic pit esquer, vaig mormolar quietament, insinuant:

— Coses d'aquí, eh?, del cor, veritat?

Ella, ja entregant-se'm del tot, em passà el braç per l'espatlla, i assentant-se'm a la falda com una nena, sanglotà:

— Sí... Laura... sí... del cor i... de més avall...

— Altra vegada? — vaig explotar sense poder evitar-ho.

— Com s'enten altra vegada?

— Ai, perdona, nena, que ni sé el què em dic. Explica't, bufona, explica't.

— Res. En Lluís...

— En Ricard és un fals; m'ha trencat el jurament...

— Ja t'ho vaig dir que si badaves te'l trencaria.

— Què?...

— Ha donat per rompudes les nostres relacions.

— No pot ser; no deu ser. Després que t'ha fet perdre més de dos anys; ara que tothom n'està enterat, que t'ha inutilitzat davant de la societat, En Lluís no pot caure en aquest mancament in-calificable.

— Diu que està decidit i que tot és inútil.

— Però, en què apoia la seva renúncia?

— No sé què li han dit de jo i l'Ernest quan flirtejàvem al Vernet.

Una onada de foc m'encengué les galtes. Les escenes inequívokes que jo havia sorprès aquell istiu entre l'Ernest i l'Herminia se'm reproduïren amb tota la cruessa i fonamentaren dins mi l'exclamació que se m'havia escapat de « altra vegada? » que l'Herminia no havia volgut entendre.

Vaig esquitllar la conversa.

— Quines mitges més boniques portes, Herminia. On les has comprades?

— A cà'n Segura. I això de l'Ernest, no és cert, ho sents?, no és cert!

— Naturalment! Males llengües que sempre hi han. Oh! Oh! Quines lligacames més precioses! També són de cà'n Segura?

— No; del *Gran Gerard*. Jo et puc jurar, Laura meva, que lo de l'Ernest...

— Es clar, dona, és clar! Però, escolta, nineta: on vas pel món sense calces?

— Filla, he sortit tan esverada de casa! És veritat que jo i l'Ernest havíem fet broma, tuqé...

— Sí, dona, sí, bé prou que ho sé. Coses de la joventut, que ni val la pena de parlar-ne! I com t'engreixes! Mare de Déu, Mare de Déu, estàs feta una torra amb aigua viva!

— ... perquè, l'Ernest i jo...

— No en parlem més! No vull explicacions. Fes-me un petó! Un altre! Ai el meu bibelot, que passa unes engunietes molt grosses, molt grosses, i la seva Laura no ho vol que les passi, perquè es tornaria tota lletjota...

— Laura, que em fas mal!

— De debò? A on?

— Aquí, amb aquesta barnilla.

— Ara, estàs bé?

— Sí. Oi que no t'ho creus lo de l'Ernest?

— No, dona, no! Xafarderies! Aparta un xic aquesta cama.

— Escolta, Laura.

— Digues.

— Oi que aniràs a veure En Lluís? Oi que li faràs veure lo equivocacat que està i que entre jo i l'Ernest no hi havia res, absolutament res?

— Avui mateix hi aniré!

— De debò? Ai la meva nena maca! Que n'és de bonica i de preciosa i de...

— Boja... més que boja! Tél! Tél!

— Laura!...

— Herminia!...

***

Quan l'Herminia va sortir de casa, vaig córrer a la tribuna, i per entre els visillos la vaig veure travessar el jardí i pujar a l'auto que desaparegué passeig avall. La testa apoiada en els vidres, la mirada perduda a l'infinit, les seves paraules percutien perfidioses i feridores en els meus polsos: « entre jo i l'Ernest no hi havia res, absolutament res! » Ja tenia raó, ja, la vicioseta! Prou que recordo del dia que els vaig sorprendre al bosc. Ni un paper de fumar no hi havia entre ell i ella!

Laura Brunet

Un que no bada

— Mirin que hi ha cada desvergonyat en aquest món! Aquell fresc de la Catedral, que m'estava palpant, diu que em posava la mà al damunt per seguir un altre monument!

— Vaja, és una llàstima que amb lo bé que em cau el negre, no pugui una quedar vídua.

FILOSOFALS NANDIULANDESQUES

Elogi de la temporada

Ja som a la primavera. Quina alegria i quines pessigolles! Heu's aquí que ja hem arribat al temps de les roses esbadallades com una mala cosa, i de les poncelles que comencen la obertura que fineix irremediablement en la més oberta badoguera.

Vanitat de Vanitats

— Ja van tres fotògrafs que m'emploquen l'objectiu de la seva màquina! No sé, però em fa l'efecte que ja començo a ésser una dona pública.

— Ara si que l'he feta bona! Al meu llit hi havia aquesta lligacama, i no sé si és del meu marit!

Jo simbolitzaria la primavera amb una moceta montmartre vestida — vull dir despullada — amb una petita camisa de seda clara, ajassada damunt d'uns coixins ramellats i amb un gosset dòcil i llaminer als seus peus.

Es la temporada de la inquietud. Tota la Terra sofreix una picor absoluta. Pica la llum del sol que ja s'hi deixa caure de pla; pica la sang rica de les noieta de faldilla curta, les quals van brunzentes, Rambles amunt i avall, amb els ulls com un aparador de bisuteria i els llavis vermells i oberts com un tall fet de fresc; pica la carn dels xicotets que ja no en tenen prou amb un duro per les seves feines dominicals... Les mosques primerenques i aquells paràsits rodanxons i ben pintats que són els heralds casolans de l'estiu a tots els pisos de Barcelona, també piquen. I pica sovint el peix condemnat a l'esqué de les dones que el pesquen; i fins el garrot del vigilant, que a l'hivern gairebé no es deixa sentir, ara repica fort i seguit a l'em-

pedrat, sol·licitat per infinites parelles que esperen que els obrin la porta d'una escaleta rònega i vulgar, esdevinguda porta de la felicitat pagana per l'art transfigurador de la primavera que floreix i encèn.

Es la temporada de la feina de crear... Pel maig, cada dia un raig; per l'abril, cada gota en val mil. La pluja fecunditza la terra i la prenya de sabró que reia pa i vi, roses i fruita dolces i sucosa bona de llepar, com tantes lleminadures dolces i sucoses. Cada gota d'aquell raig assahonarà un raïm o una patata, una moxa de blat o una figa de bresca que un dia s'obrirà per tal de regalar una gota de mel pastosa i fina.

La primavera ve com una benedicció; i per això els ametllers es carreguen de la més blanca florida i les senyores es descarreguen de roba, començant l'aixample d'escot que s'inicia mig pam sota la barba i arriba, temps endavant, mig pam amunt del llombrigo. Per això els pagesos la lloen, com els poetes, i els filòsofs la recomanen, i els joves la senten a la sang i a la butxaca. I els casats, els homes transcendents que tenen l'encàrrec de la perpetuació de la raça, aprofiten les pessigolles primaverals i fan el seu fet amb la més recomanable unanimitat, obeint el manament evangèlic de *creixeu i multipliqueu-vos*; ço que les senyores acaben de complir cap allí al gener, que és quan surt el resultat de la multiplicació de la primavera.

BARRA II

Anant de viatge

EL tren anava ple de gom a gom. Tots els seients eren ocupats i fins els *passillos* i les plataformes estaven plens de gent que trontollava al compàs del convoi.

En arribar a l'estació de Vilalumida s'obrí violentament la portella i una noieta d'uns setze anys, senzilla i menuda, amb tipus de pageseta, s'endinzà en el vagó.

— No hi ha lloc! — digué algú.

Llavors un senyor, molt amable, s'alçà de la butaca que ocupava, i digué:

— Aquí n'hi ha un que s'aixeca!

La noieta anava a assentar-se, quan un xicot molt trempat que anava fent broma tot el viatge, exclamà:

— I aquí n'hi ha un altre!

— Com! — va dir la pageseta —. Allí n'hi ha un que s'aixeca? No el veig pas!

— És clar que no! — replicà el barrilaire xicot.

— Si el veies, no tindria mal susto!

Una rialla maliciosa vibrà per tot el vagó al ressonar aquests darrers mots...

EN SORRADA

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envlin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrabies en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La sorpresa de l'explorador

EL cèlebre explorador Tom Ackett explicava a sos deixebles les seves aventures a l'Àfrica Central.

— Mai he tingut una sorpresa com la que vaig experimentar un jorn que havia sortit d'exploració. Caminava ja feia més de dues hores, quan vaig sentir un soroll estrany. Era un repiqueteig que em recordava el de les castanyoles. Allò semblava sortir de entre uns arbres. M'hi apropo, i, en efecte, no m'equivocava... El soroll va anar creixent. Jo ja em pensava descobrir alguna nova tribu practicant qui sap quin rite desconegut...

— I què era? — interrogaren ansiosament els seus deixebles.

— Res, una cosa que em va fer trencar de riure. Dos tortugues que estaven fent-se l'amor!

MARK E. SATH

Per no conèixer l'anglès

ES deia Gisela, era alta, minsa, rossa, esvelta, d'una formosura un xic exòtica que causava l'encís i l'admiració de tots els que la veien. Tenia vint-i-tres anys i cap compromís. Flirtejava un xic amb tots, mes sense comprometre's amb ningú.

D'un temperament un xic estrangeritzat, que s'harmonitzava graciosament amb la seva silueta, la Gisela era completament despreocupada. Acceptava gustosa la companyia de tothom, se n'anava amb qualsevol xicot al cine, sempre fiada en la seva presència d'ànim i en el seu enteniment, i una de les seves distraccions predilectes eren les excursions al camp, on, sense traves ni etiquetes, reia i bromejava com una cabreta boja...

Fou durant un esmorçar a Les Planes que els atreviments de la Gisela tingueren un final sensible. Un anglès, alt com un Sant Pau i expeditiu com ningú, l'atrapà sola al mig del bosc i, golut, es féu posseïdor de tots els seus encisos intactes i temptadors...

Quan la Gisela, plorant com una Magdalena, confessà a sa mare tota la tragèdia, aquesta l'interrompé indignada:

— Però, desgraciada, que no sabies defensar-te?...

— No podia... — ploriquejà la noia —. Com que no sé l'anglès, no vaig lograr fer-li entendre que em deixés estar i que no tirés endavant...

R. ATOLI

Si ho arribo a sapiguer!...

FEIA deu minuts que havien entrat al music-hall i ja ella manifestava desitjos d'anar-se'n.

— Què fem, aquí? — deia a En Fidel, el seu marit.

— No m'agrada, això!

— Però, Mariona — insistia aquest —, no siguis d'aquesta manera! No deies precisament, quan encara érem promesos, que tenies ganes, un cop fóssim casats, de que et portés a tot arreu?

— Sí... però em fa vergonya estar entre aquesta gent, que no fan més que mirar-nos...

— En fi, anem. Com tu vulguis!...

Una setmana justa feia que havien abraçat la santa creu del matrimoni i estaven a Barcelona des de l'endemà de la cerimònia.

Quan foren al carrer, a la Mariona se li ocorregué una pregunta:

— Escolta, Fidel. Aquestes dones deuen guanyar molts diners, oi? Van molt ben vestides i totes porten brillants...

— Aquí, al concert — va aclarar En Fidel —, els hi donen molt poc, però com que sempre hi han senyors que els hi fan regals...

— Ah, sí? I per què?

— Tu diràs! Sembles tonta!

— No sé pas què vols dir...

— Per deixar-se fer lo que tu i jo fem cada nit des de que som casats...

La Mariona restà pensativa un moment...

— Ve't aquí, doncs, digué, que si jo ho arribo a sapiguer, entre el Quel de cà'n Rusca, el Met de les Eures i el Miqueló de cà'l Llarg, m'haurien hagut de comprar tot el carrer de la Plateria...

BIT LLETA

Un truco

LA Suzette era una de les mimondanes més sollicitades de l'Edèn. Diàriament ploïen les demandes d'una hora feliç, d'una manera realment alarmant. La pobra Suzette no podia amb tanta clientela, però, com que per altra part li dolia molt renunciar als bitllets que els seus adoradors li oferien, va idear un *truco* que li permeté guanyar-se'ls amb tot descans.

Va llogar dues minyones altes i garrides com ella i va en posar-se d'acord per explotar el negoci.

— Vosaltres, els hi digué, no haveu de fer altra cosa que estar amagades una en cada habitació; jo entraré amb els meus amics, ens farem quatre carícies, i quan jo apagui el llum per encendre el discret supletori, la que estiga dins l'habitació, no ha de fer més que ficar-se al llit, esperar a que ell vingui i deixar fer, sense dir paraula.

— Vol dir, senyoreta, que ens sortirà bé?

— Deixeu-me fer a mi...

Efectivament, dos hores més tard d'haver ensinistrat a les minyones, la Suzette compareixia amb un del seus amiguets, i després dels naturals preliminars, s'alçà, apagà el llum i quan s'endugué el supletori, ja el canvisme estava fet.

Minuts després començà la comèdia eterna, i al bo de la funció es començaren a sentir paraules incoherents, sospirs i petits gemes, talment com si els pronunciés la Suzette.

Una volta enllestit el client, es tornà a apagar el llum breus moments i s'efectuà novament la metamorfosi de la minyona.

Quan ja l'amic hagué pagat i sortit, la minyona preguntà tota estranyada:

— Però, escolti, senyoreta: vol explicar-me com s'ho arregla per simular tant bé la veu? Semblava talment que fos vostè mateixa.

La Suzette alçà el cobrellit, i dessota del moble aparegué un magnífic fonògraf que era qui s'encarregava de representar a la mestressa en el moments sublimes de l'amor.

DON JOAN

Canvi d'elines

DEL «Lion d'Or» corre, fa algunes nits, un ex-croupier que en els seus bons temps se les havia mamat molt dolces, però ara, com que el joc està restringit, l'home no té mai una pela i ha de viure fent més equilibris que En Robledillo.

Això sí, és un excel·lent *causeur* i quan fa petar la xerrada, tothom l'escolta amb la més gran atenció. Té una gràcia peculiar en contar aventures, més o menys imaginàries, i narra amb unaombra inimitable un sac d'anècdotes que coneix.

Fa algunes nits que pren sempre cafè —descuidant-se, com és natural, de pagar-lo— en una taula on es reuneixen uns comerciants de Logroño que estan aquí per comprar.

— ¡Qué hombre más simpático! — deia l'altre dia un dels concurrents a la citada taula —. ¡Es un hacha!

Un altre company, que ja ha sofert més de dos cops embestides a la seva butxaca, interrompí:

— ¿Un hacha? ¡Ca, hombre, ca! ¡Un sable!

F. ARDASSA

◆ ◆ ◆

El record de la lentitud

MARIT i muller, després d'haver complert santament aquella nit els seus deures sagrats de fer-se agradable l'un a l'altre, conversaven sota els llençols esperant que vingués la soneta.

— No hi ha plaer més inefable, declarava, entusiasmat, el marit. Quina llàstima que sigui tan curt...

— Ja tens raó, ja! — responia la dona.

— Si poguéssim fer-lo durar tant temps com el que necessitaria un caragol per anar a Les Planes, eh? — digué ell.

I ella, amb els ulls encara mig aclucats de delícia, mormolà com en un èxtasi:

— Per anar a Les Planes? Oh... I per tornar, maridat meu!

IVAN D'ESCLOP

◆ ◆ ◆

De viatge

EN Rodés és un dels viatjants més trempats que hi han a Barcelona. A més d'ésser un excel·lent venedor, lo que li proporciona bons rendiments, és elegantet, i té tant *palique* per convèncer a un client i d'arrencar-li una comanda, com per convèncer a una xicota i arrencar-li una concessió.

Un dia va tornar de viatge i va arribar al despatx a donar compte de l'estat del mercat al seu principal, mes aquest no hi era i els dependents li varen començar a preguntar si s'havia divertit gaire durant aquells dies.

— Molt! — respongué En Rodés —. Figureu-vos que va ésser més que arribar i moldre. Al mateix vagó en que jo anava, va pujar una xicotassa morena, bonica, esplèndida... Jo, que no bado, vaig dir-me: Rodés, aquesta és la teva! Vaig començar a fer-li brometa, li vaig oferir compartir amb ella el meu dinar, i... res, un èxit complet. El vagó havia quedat sol...

— I vas arribar molt amunt amb ella? — interrogà el tenedor de llibres.

— Que si vaig arribar-hi? Calcula! Fins a l'Empalme!

UN QUE CORRE

Conte premiat del número passat:

Una entrega a compte

Els cognoms biscaïns són una delícia. Vegi's sinó aquest que hem retallat d'un rotatiu de Sant Sebastià:

«Doña Visitación de Ipiña y Undagoitiaburdariabeitia.»

Ens agradaria sentir-lo pronunciar per un tartamut.

***

Un anunci d'El Diluvio:

«Señoras de buen corazón que quieran ayudar a un joven inteligente para desarrollar un negocio. — En recompensa se ofrece para todo.»

Aquest negoci d'un jove que s'ofereix per tot deu ésser un negoci molt gros.

***

Una gasetilla del Brusi:

«Como consecuencia de la detención de un insignificado sindicalista...»

Insignificado? Ja ens explicarà En Garcia Pujol que vol dir això.

***

Divendres, un senyor que es diu Nestor López, fill de la terra del fado, va pujar tot solet, a tall de gat, per la façana d'una casa de vuit pisos de la Plaça de Catalunya.

La gent, encara que no pugnavia per presenciar l'emocionant espectacle, tenia por de que allò fos un timo.

El timo del portuguès.

De la vida alegre

A l'«Edén» per ara van tirant de ¡¡¡Justo!!! i de nou hi ha el «Saldoni», que se'ns ha fet torero. Res, desgràcies de l'afició. La Beneyto ens fa l'efecte que s'ha empenyat la veu. No sabem pas què redimontri li passa que no se la sent ni a un pam de distància. Les Mary-Chelo, tan boniques i aixerides com de costum, continuen fent-hi entremaliadures de les seves.

L'«Alcàzar» ha tret faves d'olla, com vulgarment es diu. Cada dia fan calderada, i més ara que s'ha estrenat I. K. una revisteta sense pretensions que fa passar molt bé l'estoneta. De nimfes, hi ha l'Elba, que per moments se li va fent el *cozzi* més gros i més rodó; la Cros, xamossa com una poma i lluint aquell moreno tant de moda. També hi ha l'Artero, que és de les que fa rotllo; la Luz-Bella, més bella — ai! — que *luz*, i l'Amàlia Palau i el senyor Bonetty, que ho xafen d'allò més bé.

Al «Monte-Carlo», hi ha la Palacios, que segueix penjant-li l'unça aquella que li va portar el tio d'Amèrica, i la Dorado, que segueix essent el meu *sueño* idem.

El senyor Pepet, del «Royal», segueix tenint lo més

jove i bonic del Paral·lelo. Allà hi ha la Diògenas, que també busca un home, però un home de pasta, i no d'agnus precisament. La Berty, que cada dia agrada més; la Dominguez, que xafa d'allò més bé el gènere castis; la Mirúrgia, trapacera i dimoni com sempre; la Luzbel, més *golja* que mai, i la Tenip, que no podent-ne recollir prou per una pianola, s'ha comprat un acordeón. Si no hi té inconvenient, nosaltres li tocarem una mica, bufona. Fet?

Els del «Folies» han estrenat *El juego de Roma*, una revista que es porta l'oli i ja poden comptar que tractant-se d'oli i de foc, la cosa ha resultat oli amb un llum.

Al «Moulin», la Talia sembla que es decanta vers el ram d'alimentació i que ha oblidat per complet aquell amor que la tenia bogeta. Entre l'art i la llimonada, s'ha quedat amb la carn d'olla. La Charito, aquella xicota que guarda tan bé les formes — lladre! — cada dia ens fa perdre més hores de dormir. La Martínez i la Carola, guapes com sempre i fresques com un mantecao. Ja les escalfaríem, ja, nosaltres.

Al «Pompeia» van tirant de revistes noves. L'amic Berenguer es veu que és d'una fecunditat aturadora i que deixaria eclipsat a En Muñoz Seca. Entre les *niñas*, hi ha la mai prou plorada Zoé, la macanuda Doriat — olé les castisses! —, la xateta Elofrach i la *vellona* D'Orsay. També hi ha la Calleja, que és una *calleja* de molt de pas. Vol fer el favor de dir-nos quina hora té de trànsit *libre*, senyora?

L'«Apolo», encara que sembli que no, té un sens fi de marques de les millors procedències. Hi ha la Rosales, catxonda i bonica com una mala cosa; la Lucrècia Torralba, que està feta una torre de *postin* en la qual voldriem tenir-hi una habitació; el «Gran Carrasco», que balla més que les baldufes amb música; la família Delvo and Delva i Delvita, que ho fan tot, i per fi de festa la revista *La España de hoy*, que la presenten amb gran luxe i amb un espatec de xaves que fa perdre l'esma.

El «Sevilla» segueix essent un cel ple d'estrelles fetes amb antiqüeles. Allà no hi ha segones parts; totes són terceres i de pes. La Neus, la Corin, la Moreno i l'Alba, totes són de gran *romana*. També hi ha la *Juanita*, aquella grabadeta tan castissa i barrilaira que fa més soroll que els del jaz.

I acabem, que és tard i vol ploure. El «Novelty», com-

— Ah, senyoretas, és una llàstima, però vostès van per molt mal camí.
— Veritat que sí? Ja li dela jo a aquesta que per aquí no pescaríem res.

pletament reformat, ha obert les portes amb un bé de Déu de xicotes que un no sap pas per on girar-se. Que es girin elles, què carai! Res, En Serrano en sap un niu i per això agafa sempre la flor dels colomins.

« Al «Lion d'Or» segueix fent-li forrolla la simpàtica dansarina De la Riva; la Juanita, encara que un xic massa pintadeta, no està pas del tot malament, igual que la Conxita, aquella menuda del morret de peix amb qui de bona gana promiscuariem.

I per avui ja n'hi ha prou, minyons, perquè ja en tinc els calçons plens de tanta mandanga.

EL COSINET DE LA TUIES

EL dissabte de glòria fou, pel que omplena setmanalment aquesta secció, una *noche toledana*. Sense comptar els que es feren a cà'n Verdura i al «Xalet» hi hagueren, si no estem equivocats, unes catorze estrenes.

On ens divertírem més fou a l'«Espanyol», on la colla Santpere-Bergès estrenà una fantasia vodevilesca d'En Quimet Montero, que ens va fer trencar de riure.

L'autor dels telons va estrenar també a «Romea». Allà, amb *L'espectre del senyor Imberger*, tot i anant pel cantó tràgic, En Montero encara trobà ocasió per parlar-nos d'un filel. Corridol!

Una observació: la senyora Ortiz està cada dia més elegant i més guapa. Per què no es decanta pel vodevil, pubilla?

A «Novetats» tinguérem *Chè, amigaso* i *Què esperança!* La companyia Rivera De Rosas ens va donar a conèixer *La mala reputación*. Vàrem anar per sapiguer si parlaven de nosaltres, però no. És un senyor que s'entén amb la mecanògrafa i l'entabana. Per això, no cal anar a Buenos Aires, oi? que ja ho tenim a prop de casa.

Per fi, hem vist les ombres en relleu. Les presenten els Aubin Leonel a l'«Apolo», junt amb una revista titulada *I. K.* lletra d'En Sugrañes i música d'En Clarà. És una cosa que està bé i amb unes senyores que estan més bé encara.

Per fi, al «Goya» s'estrenà *Bric a Brac*, revista esplèndida i luxosa, on tinguérem ocasió de rememorar els bons temps d'En Ferràn Bages i dels negocis de guerra. Si no fos per aquell quadret del canari... Creu, Amichatis, aquest canari té tot l'aspecte d'una garça a qui volen fer passar per perdut.

Al «Poliorama» es va estrenar *Arcadio es feliz*, arreglo d'una obra alemanya del temps de la picor. Menys mal que En Lepina ho ha arreglat de manera que fa riure molt.

I al «Liceu» varen fer balls russos. Què volen que els hi digui? això dels russos, trobo que només va bé per l'hivern...

EL NEBOT BATXILLER

CORREU SECRET

K. U. Pido. L'hem publicat de sis menes de maneres. — *Card Adeu.* El conte és innocentó, Records als nandulandencs de Manlleu. — *Laura Brunet.* Nena, vostè ens farà fer un disbarat! — *Van Darrot.* Vostè podrà ésser lo que vulgui, però escriu més malament que una ploma rovellada. Haurà de procurar que li netegin un xic. — *Arch Aich.* Això que vostè ens diu és un camelo. Vuit de seguides, no les enfila ningú a les fosques. Es pensa que no sabem lo què és enfilar una agulla, encara que sigui grossa? — *La Llori.* Ja s'ha fet, tòtila. Faci bona lletra, que sinó a l'impremta li canviaran el nom i farem un pa com unes hòsties. Lo que ens envia justifica el seu pseudònim. — *Rateta.* Si vol tenir tractes amb un gat molt gros, vingui per la redacció, que a nosaltres ens agrada molt el formatge. — *La colla d'En Quim.* Després de llegir el seu article, els hi aconsellem que es dediquin a fer volar coloms. — *Pepe Hillo.* Li aprofitem un xisto. — *J. A. B. Anriem a la Model.* — *K. Majeo.* Id., id.

ORQUESTINA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

La Bohemia Modernista

El més elegant i concorregut: : : :

GRANS BALLS DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

VIES URINÀRIES PELL, SÍFILIS, MATRIU : : : :

Salvarsan, 606-914 - ANÀLISI DE SANG - RAIG X
POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN
Ronda Universitat, 5 (prop c. Pelal). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

Nova casa de gomes higièriques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims e higièriques estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egíptol - Dca de 8'25 l'60 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 4 ptes. Tenim de tot i per a tota!

AVIAT

El Cuento Galante

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Desconten sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA i Centres d'Inspecció.

NID D'OR

Teléfono 5325 A.
 Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES
 Gasten UN RAL i n'estalviaren MIL.

POSADA DE LA VEGA

Espèndides habitacions - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

Posada **SAN ANTONIO** COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIÈNIQUES I ESPACIOSES.
 CUARTOS DE BANY - TRES ENTRADAS RESERVADAS DES DE 1 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
 ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La **Mundial**
 Espalter, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopege. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passen per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavatives per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Aimants de la cossa centrífuga!
 Llegiu

ORSAL

on hi trabareu la **CANÇÓ DEL TURURUT** que es farà més cèlebre que en Pic i Pon i el Conde de Saint Germain.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, Inyecciones de 606 i 914 a 6 pessetes

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. **Son irrompibles.** També tenim polvos per matar aquells animalots que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa. I, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-urinas, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Reisselt

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Segaló, Rumbia las Flores, 14-Barcelona

- Gypsi

— ¡ ara, don Ramon! Que no ho veu que m'estic vestint?
 — Perdoni; jo em creia que es despullava.

1. 2nd Ramon i Barcelon